

[Svend Auken]

hed, der kun overgås af konservativ ønsketænkning.

Socialdemokratiet har i opposition ikke blot kritiseret regeringen for en skæv og kortsigtet politik, vi har selv lagt vores forslag, vores tanker, vores bud på nytænkning frem her i Folketinget.

Lad mig nævne nogle kerneområder på det økonomiske og på det menneskelige plan. Lad os tage spørgsmålet om den manglende opsparring i samfundet. Vi har lagt forslag frem om en arbejdsmarkedspension for de to tredjedele af alle lønmodtagere, der i dag kun har udsigt til folkepensionen, når de bliver ældre. Det vil sammen med vort forslag om en obligatorisk overskudsdelingsordning bidrage til en væsentlig forøgelse af opsparringen, både generelt i samfundet og i den enkelte virksomhed.

Efter finansredegørelsen er det tydeligt, at der er behov for en sådan politik, men regeringen kan som bekendt ikke enes om et pensionsforslag, og obligatorisk overskudsdeling siger man klart nej til. Ja, statsministeren har ligefrem truet Folketinget med valg – det kommer nu under alle omstændigheder – hvis flertallet i denne sal, der ønsker en obligatorisk ordning, får sin vilje. I stedet vil man sætte sin lid til frivillige ordninger, dvs. frivillige for arbejdsgiverne og finansieret via skattefradrag. Ud over det manglende demokratiske perspektiv i sådanne ordninger har de også samfundsmæssig økonomisk den skavank, at en skatteyderstøttet ordning blot flytter offentlig opsparring over til privat.

Pensionsreformen, siger man, skal løses af parterne på arbejdsmarkedet selv, selv om man godt ved, at det ikke vil ske for de store lavtlønsgruppers vedkommende; det kan kun klares gennem en lov.

Hvad angår styrkelse af konkurrenceevnen, har vi fremlagt en stribe forslag om en fornyet aktiv erhvervs-, forsknings- og teknologipolitik. Vi har påvist, hvordan Danmark sakker længere og længere bagud teknologisk og forskningsmæssigt, og hvorfor det er nødvendigt med en massiv indsats både gennem omdisponering af midler og ved nye penge.

Vi mener, at alt, hvad der kan skræbes ud af økonomien, især skal reserveres til spørgsmål om social retfærdighed og fremtidens udfordringer. Vi vil ikke – selv ikke i et valgår – love befolkningen skattelettelser og stigende forbrug om et par år. Vi synes i øvrigt,

at det er overraskende, at partier, der har ansvar for en regering, der har gennemført det største skattetryk i danmarkshistorien, nu op til valget er i færd med at bilde befolkningen ind, at i løbet af en kort periode vil der være basis for skattelettelser. Det er jo løgn. Der er ikke basis for skattelettelser, og Socialdemokratiet lover det ikke.

Derimod har vi peget på behovet for en kraftig styrkelse af uddannelserne, både folkeskolen, erhvervsuddannelserne og de voksnes fortsatte uddannelse. Der er mange perspektiver i en sådan samlet styrkelse af indsatsen, både menneskeligt og økonomisk. De penge, vi sparer på uddannelsen i dag, skal betales tilbage med renter og rentes rente i fremtiden.

Socialdemokratiet har gentagne gange peget på behovet for omprioritering vedrørende de offentlige finanser. Forskellen mellem os og regeringen er ikke, at regeringen vil spare og vi vil give penge ud. Forskellen ligger i den forskellige anvendelse af midlerne. Lad os bare tage et konkret eksempel. Hvad er vigtigst, vores forslag om at bruge flere penge på en aktiv erhvervspolitik eller skatteministerens tanker om lettelse af formueskatten? Begge dele koster de offentlige finanser beløb, men hvad foretrækker man? Vi foretrækker naturligvis erhvervspolitikken. Regeringen foretrækker lettelse af formueskatten og andre af den slags ordninger.

Vi har for et øjeblik siden her i Folketinget fået vedtaget at fjerne de 2,5 mia. kr. i tilskud til arbejdsgiverne. Det er et forslag, Socialdemokratiet har fremsat, og vi var glade for at få det vedtaget, men i stedet for at bruge pengene til andre og nye arbejdsgivertilskud ville vi helst have brugt dem til at finansiere den regulering for efterlønsmodtagere og dagpengemodtagere, der er så stærkt påkrævet.

Socialdemokratiet lægger hovedvægten ikke på de kvantitative, men på de kvalitative reformer, på at ændre livskvaliteten og samfundets virkemåde herhjemme. Det gør vi især på fire nøgleområder:

Miljø. Både hvad angår arbejdsmiljø og ydre miljø har vi sammen med andre partier taget initiativer og tvunget regeringen til at handle.

Demokrati. Vi ser obligatorisk overskudsdeling som et middel til at indføre demokratiske principper i virksomhedernes ledelse,